

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 16. kimovca, 1892.

List 38.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

X. Poglavje.

O podlagi cerkvenih verskih razsodov.

1.

Gosposka opira svojo razsodbo na postavo: Cerkev pa svojo na besedo Božjo. Ta beseda je bakla, katera Cerkev razsvetljuje in vodi pri njenih razsodkih. S to baklo v roki loči zmoto od resnice, zmoto obsodi in kaznuje z izobčitvijo, resnico pa razjasnuje in uči svoje otroke jo verovati.

Lucerna pedibus meis verbum tuum; et lumen semitis meis. Ps. 118. — Svetilo mojim nogam je tvoja beseda, ona je luč mojim stopinjam.

2.

Božja beseda je pisana ali nepisana: prvi pravimo sv. pismo; drugi ustno izročilo. Oboje je jednake veljave, ker je oboje ista beseda božja.

3.

Sv. pismo je beseda Božja, spisana v bukvah starega in novega zakona, ktere katoliška Cerkev za svete priznava in časti. Spisali so jih pobožni možje, navdihnjeni in razsvetljeni od sv. Duha; tedaj varni vse zmote.

Spiritu Sancto inspirati locuti sunt sancti Dei homines. 11. Petr. 1, 21. — Od sv. Duha navdihnjeni govorili so sveti možje Božji.

4.

Navdihnjenje spisateljev starega zakona je dokazano po čudežih Mojzesovih in po spolnjenih prerokbah in je poterjeno po novozakonskih spol-

novanjih: da so bili navdihnjeni, spričujejo vs dokazi, na katerih stoji resnica kerščanske vere. Omnis scriptura divinitus inspirata. 2. Tim. 3 16. — Vse sveto pismo namreč je navdihnjenje Božje

5.

Najbolj se preverimo, da so bili navdihnjeni spisatelji novega zakona, ako premislimo, da Jezus Kristus svojim apostelnom, naročivši jim uk svoje vere, ni izročil samo svoje oblasti, temuč tudi modrost in razumnost. Rekši namreč, da jih pošlje kakor ga je poslal njegov Oče, je očitno dihnil v nje, da jim podeli svojega Duha,* in ga jim razklene, naj bi razumeli pismo** in bili njegovi poslanci in namestniki pri narodih.***

6.

Izročilo je beseda Božja, prišla iz ust samega Jezusa Kristusa, ali iz ust apostelnov navdihnjenih od sv. Duha, ktere niso sami zapisali, temuč ustmeno oznanjali svojim naslednikom. Poznamnjali so te izročile cerkveni zbori in očetje, in zložna vernost vseh cerkva.

7.

Sv. pismo tedaj ni edino pravilo naše vere, kakor terdijo naši zabredli bratje protestantje. Po njihovem bi bili kristjani brez vsega verskega pravila od smerti Jezusove tje do one dobe, kar so aposteljni pisali, kar se je še le zgodilo dolgo po začetku kerščanstva: po njihovem bi sv. pismo obsegalo vse verske resnice. Ali oboje je nespricljivo. Pervo terditvo podira sam Jezus, kateri ni

* Sicut misit me Pater et ego mitto vos; haec cum dixisset, insufflavit et dixit eis: Accipite Spiritum sanctum. Joan. 20, 21.

** Aperuit illis sensum, ut intelligerent scripturas. Luc. 24, 45.

*** Pro Christi legatione fungimur; tanquam Deo exhortante per nos. 2 Cor. 5, 20.

pisal ne ukazal pisati, temuč je aposteljnóm pred svojim vnebohodom ustmeni poduk naročil, rekoč: „Pojdite, učite vse narode.“ Drugo podirajo ss. spisateljji sami, ker zavračajo verne na več krajih na izročilo: sedmeri aposteljni pa s tem, da niso ne trohe pisali.

Interroga patrem tuum, et annuntiabit tibi; majores tuos et dicent tibi. Deuter. 32. 7. — Vprašaj svojega očeta, in oznanoval ti bo; svoje prednike, in povedali ti bodo.

Tenete traditiones, quas didicistis sive per sermonem, sive per epistolam. 2. Thessal. 2. 17. — Deržite se izročil, kterih ste se učili ali po besedi ali po pismu.

Quae audisti a me per multos testes, haec commenda fidelibus hominibus, qui idonei erunt et alios docere. 2. Tim. 2. 2. — Kar si slišal od mene po mnogih pričah, to priporoči zvestim ljudem, ki bodo zmožni učiti tudi druge.

8.

Ako je vesoljna cerkev složna v kaki verski resnici, ktere sicer ni v sv. pismu, je to dokaz, da izvira iz ustnega izročila, kakor n. pr. kerst otrok, molitve za umerle, število zakramentov, število ss. knjig, nedeljsko praznovanje itd.

Quod apud multos unum invenitur, non est erratum, sed traditum. Tert.

9.

Vse, česar se derži cerkev in se je vedno deržala in česar niso zbori zapovedali, se po pravici veruje kot izročeno od aposteljnóv. To pravilo je od sv. Avguščina.

Quod universa tenet ecclesia, nec a conciliis institutum, sed semper retentum est, auctoritate apostolica traditum rectissime creditur. S. Aug.

(Dolge nast.)

O liberalizmu.

Pogovor na železnici. — Prosto po italijanskem izvorniku priredil J. J.

Pervo poglavje.

Železniški vlak na postaji „Porta Nuova“ v Turinu se je že skoraj pričel pomikati proti Benedkam. Sešel sem sam v svojem kupeju in težko bi mi bilo popisati veselje, ktero sem čutil, videč da so se odperla vrata in da vstopa moj stari znanec, nek pravdosrednik ter jezični doktor, ki ga že dolgo nisem videl. Vesela sva bila oba in pričela sva se skoraj živahno razgovarjati. Gradiva ni manjkalo, in govorila sva, kakor je že navada, o tem in o onem, o moji službi in o njegovi itd. —

Toda kaj! Kmalu so se vrinili črni oblaki v najin pogovor ter ga nana — ali vsaj meni — pričeli greniti. Opazil sem, da je moj prijatelj priverženec liberalnih misel, kakoršne so, žali, dandanes navadne. Rad bi bil zvedel kaj podrobnejšega in premišljal sem, kako bi to napeljal. In glej! sreča mi je bila vgodna: prilika se je ponudila sama od sebe. Zapustili smo bili že železniško postajo Chivasso in pogovor je pričel zastajati. Tu izvleče prijatelj iz žepa časopis „Gazzetta

del Popolo“ ter mi ga podá. Ne da bi ga pogledal, ga vzamem in položim pod stolec. Potem izvlečem jaz iz žepa „Unita Catholica.“ On vzame moj časopis ter ga prične malomarno čitati.

Čez kake četerti ure mi podá časopis nazaj.

„Krasen časnik!“ pravi. „Kaka beseda! Kak zlog!“

„Res je.“ pristavim jaz. „In kako katoličanstvo, kolika odločnost!“

„Prav res, tudi to je res.“ priterdi moj nasprotnik. (Lahko ga že sedaj takó imenujem.) „Žali, da je tako!“

„Žali?“ — —

„Gotovo! Tak časnik, kakor je le-tá, povzigniti bi se moral nekoliko višje, povzdigniti bi se moral do dandanašnjega duševnega obzorja. Zavreči bi moral nekoje srednjeveške nazore in privzeti nekatere novosegne.“

„To se pravi, nehati bi moral biti „katoliški, kaj ne?“

„O, nikakor ne, katolišk naj bo, kolikor hoče, samó nikar naj nima nazorov iz prejšnjega stoletja.“

„Priznati moram, da vas nikakor ne razumem.“

„In jaz vam moram priznati, da se mi to čudno zdi. Ali ste tudi vi jeden onih, ki se bojé vsacega napredka kakor živega vruga? — Z jedno besedo, kakšna je prav za prav vaša vera?“

„Moja vera, to vam rad priznam, je že nekoliko stara. Moja vera je ona, ki so jo imeli aposteljni.“

„To je samo ob sebi jasno: saj tudi moja ni drugačna. Toda hotel sem le reči...“

„In kedor ima to vero, priznati mora sv. katoliško Cerkev in priznati in zavreči vse ono, kar Cerkev priznava in zavrača.“

„Prav, prav! Toda govorite jasno, ste li liberallec?“

„Jaz liberallec? Sovražim to imé iz vse svoje duše, ker vem, da sedanje liberalstvo ni nič drugzega kakor velika laž v pravem pomenu te besede.“

„Mi li verjamete, da se mi zdite danes nekako čudni? Čemú takó sovražiti liberalizem? Saj ta sistem imá za podlago prostost, svobodo, in tega vendar ne morete tajiti, da bi prostost ne bila veliko dôbro za človeka?“

„Gotovo! Prostost je brez dvombe zeló veliko dôbro, a to ne dokaže ničesar. Moremo li sneti koló z železniškega voza zato, da bi bile popolnoma prosto? Moremo li razdreti železno tir, po kteri se sedaj vozimo, v isti namen?“

„Toda...“

„V tem trenutku je parni stroj zaberlizgal in vlak se je ustavil na postaji Santhia. Nekak pijanec se je zibal sem in tje po kolodvoru in ljudje so se mu smejali. Mojega prijatelja, pravdosrednika, je to zeló jezilo in z vso zgovornostjo je šibal ostudno pijanštvo. Po njegovih nazorih je zaničevanja vreden vsakdo, ki ne zna berzdati svojih strasti ter uporablja v zló vino, katero nam je dala narava v našo korist.“

— Kaj pravite vi k temu? obernil se je naposled k meni.

— V resnici, odvernili sem nagajivo ponavljajoč besede, ktere je on izrekel malo prej; v resnici se jaz ne strinjam kdosisigavedi koliko z vašimi terditvami. Pijanost je naraven učinek vina, in kdo more tajiti, da ni vino zeló veliko dobro?

— Kaj pravite? Tedaj vi priporočate in zagovarjate pijanost?...

— O ne, jaz ne zagovarjam ničesar. Poslužujem se samó vaših prejšnjih besedi o svobodi in prostosti. Prijatelj je molčal za trenotek.

— Vi veste, nadaljeval sem, da je marsikaka stvar sama po sebi dobra, a jo je moči tudi v slabo obračati: kot je n. pr. storil le-tá pijanec z vinom. Tudi svoboda je dobra, a le: 1.) kedar ne krati pravic drugim, 2.) kedar se ne zlorabi, 3.) kedar jo rabi oni, ki ima pravico do nje.

Vi, prijatelj, govorite, kakor bi brali. A jaz bi hotel to razpravljati počasi, čerko za čerko.

— Kakor se Vam zdi.

— Razložite mi tedaj podrobnejše prvo točko.

— Dobro. Dejal sem, da je prostost dobro, prvič kedar ne krati drugim pravic. Vi ste pravoslovec, recite mi tedaj, če se to po vsem ne vjema z osnovnimi pravnimi principi?

— Gotovo! Jasno je, kdor zlorabi prostost, da mi vzame denar ali kakó drugači škoduje, sili me braniti se in društvo človeško samo ga zapre v ječo.

— To se pravi: odvzame mu prostost.

— Dobro! Perva točka je pravilna. Preidiva k drugi.

— Drugič sem dejal, da je svoboda dobra, ako se ne zlorabi.

Tudi to je jasno. Kedar kedo v svojo lastno škodo, ali v škodo družine, četudi ne v ptujo, zlorabi prostost, je umevno, da čini zló. In društvo mu odvzame razpolaganje z lastnim premoženjem.

— To je, oropa ga prostosti.

— Le dalje: tretja točka!

— Dejal sem, da je prostost dobro, kedar jo imajo oni, koji imajo za to pravico.

— Do tega imajo vsi pravico.

— V obče res! A imeli smo že tri slučaje, v kterih človek zgubi pravico do prostosti. Ni li res?

— Popolnoma v nekterih slučajih.

— Dalje so nekaterih dela svobode, ktera ne morejo opravljati vsi. Mislite li n. pr. da sme vsakdo obleči obleko in izverševati opravila kake vradne osebe ali celó vladarja samega?

— Nesmisel!

— Gotovo! I vi i jaz ne smeva prekoračiti meje svojih pravic, sicer....

— Kazen, ječa, naravno.

— To se pravi, družba nam jemlje svobodo, ker nam stavi meje.

— Gotovo.

— Vidite tedaj, da veliko poslopje, osnovano na prostosti, ima že v obče svoje slabe strani. Vaš sklep: „Prostost je dobro, tedaj je to tudi liberalizem.“ je tedaj napačen.

— Udati se moram in priznati, da se čudim Vašim sklepom, kojih nisem pričakoval.

— In vendar so čisto naravni.

Dobro, ker sva že pri tem, rad bi nadaljeval razgovor, a počasi, ker ni nikake sile.

— O, to se zgodi prav lahko, dragi mi gospod odvetnik.

— Prav prav! Prižgiva si tedaj vsak svojo smodko in razgovarjajva se! (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Par besed o bivšem slov. katol. shodu.) Splošnje zelo veselo odobrovanje med prvim slovenskim katoliškim shodom je obilno pričalo, da so bili zadovoljni z njim Slovenci, ki so bili zadostno zastopani od vsih slovenskih strani in iz raznih stanov. Ako bi bilo mogoče temu prelepemu shodu dobro ime in potreben vspeh njegov zatreti, bi to storili nekteri kritikarji, kteri ne le v l. slovenskem katol. shodu ne vidijo skoro nobene dobre dlake, temveč skušajo tudi že II. osumniti ali spodkopati. Lepa to kritika, ali pa ljubezen, ktero so pri shodu pogrešali, je mar to počenje katoliško? Čudni so ti „patroni.“ kteri bi skorej terdili, da na verskem shodu vera ni na dnevnem redu.

Ali ravno strastno napadanje kaže, da je bil shod delo Bogu prijetno; to pa zelenca grize, zato tu i nekeri, sicer ne slabomisleče, podkurja, da iščejo bivšemu shodu sad zatreti. Če ste res katoličani, za kakoršne se naznanjate, hvalite Boga za tako lepi in slavni shod, kterega smo prvi pot imeli v mili slovenščini, in prosite Boga za prav obilen sad, posebno pa za blago edinost na pravi katoliški podlagi, kar je bil eden tehtnih namenov tega nepozabljivega slovenskega shoda, kterega so se vdeležili najslavniši duhovski in svetni dostojanstveniki, in kterega sta z vsó prijaznostjo pozdravili blagovelila Sv. Oče papež Leon XIII in presvitli cesar Francišek Jožef I, ktera še dolgo ohrani mili Bog!

Ljubljana, 9. kim. (Zahvala in naznanila o Mariannahillu.) Hvaležno sem danes prejel od msr. kanonika Jerana 99 gl. 50 kr zbirki „Zgod. Danice“ za misijon v Mariannahillu. V imenu v. č. g. opata, kakor tudi v imenu misijona v Mariannahillu naznanjam tisučero „Bog plačaj“ sploh in še posebej dobrotnikom v Novem mestu, v Ljubljani in več misijonskim prijateljem na Gorenjskem. Ljubí Bog naj vsim poverne na telesu in na duši v tem in prihodnjem življenji.

Misijonu v Mariannahillu se bliža velika prihodnjost; čez 500 redovnih oseb v misijonu dela, 7—800 otrok se v vsih keristnih in potrebnih rokodelstvih podučuje, pa tudi v molitvah itd. Silo tehtno je delo za poganska ljudstva in vse se giblje na vsih 14 stacijonih, kterih nekteri po zimi v juniju in juliju, imajo že snég. Precej izmed njih ima tudi iz kamna in opeke zidana poslopja za misijonske potrebe, šole, po večem stavljena od redovnikov. Tudi so zidali že 2 cerkve, ter jih je še 12 potreba zidati.

Tudi se od mesca do mesca množi število černih kristjanov; zlasti se je tudi večje število protestantov spreobrnilo k naši Cerkvi; samo leta 1892 jih je 14 prestopilo v edinozveličavno Cerkev. Mariannahilski koledar za leto 1893, kteri se s pomočjo černih gojencev izdeluje in pride skorej na svetlo, pripoveduje o zelo veselih napredkih.

Zato tedaj še enkrat: 1000krat „Bog plačaj“ vsim ljubim misijonskim dobrotnikom!

Br. Stanislav Haselbacher,
trapist mariannahilski.

Od nekod. (Veličastvo katol. shoda.) Pred tremi dnovi vprašal sem moža, kteri je bil na katoliškem shodu v Ljubljani, kako se mu je dopadlo v Ljubljani? Mož mi je rekel: Prav izverstno je bilo,

vsakemu mora biti žal, kateri se ni vdeležil tega veličastnega shoda! Istina je, tako jest priterdim temu možu, vsakemu smé žal biti, kateri se ni vdeležil tega shoda! Kajti toliko lepih nauk, toliko zlatih resnic se malo kedaj sliši! Že pogled na mnogobrojno množico je bil veličasten, ta pogled je nehoté mogel vneti vsacega za boj za sveto stvar.

In ti krepki, izverstni govori! Kterega serce se ni topilo v rajski radosti, ki je te govore poslušal! Tukaj se je kazala prava katoliška odločnost, ktera je dandanes tako potrebna vsim stanovom, kakor voda ribam! Toraj verzimo od sebe vse polovičarstvo. Ta katoliška odločnost naj objame vse kroge, duhovne in svetovne!

Tukaj je Kristus, tam zelenec. Tukaj Sveti Oče in škofje, tam antikrist. Srede ni! Dvema gospodoma ne moremo služiti, Enemu moremo služiti, dvema ne moremo; enemu se moramo poklanjati, dvema ne!

Zatoraj naj nas — bele in černe — ta katoliški shod združi pod bandero Kristusovo, da tako v senci križa Jezusovega zvesto služimo Bogu, da smo dobri otroci sv. Cerkve, da se vedno terdneje oklenemo sv. Očeta in naših prevzvišenih škofov! Da smo neupogljivi nasproti sovražnikom svete vere! Da bi nam Bog to milost dodelil, naj se dvigajo naše molitve gori, in milost Božja bo prišla doli! Tako bo katoliški shod prinesel stoternega sadú! Šolsko leto se bo pričelo; dijaki bodo hodili k Vam. Tukaj priložim par goldinarjev, ter dijakom naročite, da molijo in prosijo večnega Boga, da bi seme, ki se je zasejalo na katoliškem shodu, obilo sadú obrodilo tu in tam; za zdaj, za prihodnje življenje na vekomaj!

Na Ježici so v praznik rojstva Marije Device milostni gospod proš. dr. Anton Jarc popoldne slovesno blagoslovil v kapeli pred farno cerkvijo podobe žalostnega rožnega venca, ktere je pridni gosp. Matija Koželj iz Kamnika jako čedno in spodbudno na presno naslikal. Po blagoslovu so pod vodstvom gospoda učitelja domači pevci in pevke dva primerna odstavka prav lepo zapeli, in potem so bile pete litanije Matere Božje v farni cerkvi, ki je bila polna vernikov.

Ta kapela je zelo priljubljena ljudem, znamenita še tudi zato, ker je o procesiji presv. R. Telesa vsako leto tukaj poslednji štirih evangelijev in sv. blagoslov, in ker je v nji misijonski Križ; torej se pred to ljubljeno kapelo veliko moli.

Iz Planine. 12. sept. (Cerkvena slavnost.) Včeraj, v praznik presv. Imena Marijinega, smo imeli po stari navadi veliki shod romarjev na naši božji poti na Planinski gori. Kedar je vreme vgodno, se snide blizu štiri tisuč romarjev iz vseh krajev Notranjske. — Letos je ves petek pred shodom lilo in tudi v soboto dopoldne pošteno deževalo, zato se pač ni bilo nadejati velike množice romarjev; — kramarji in kerčmarji, ki so okoli cerkve razpeli šotore, so se žalostno ozirali proti nebu, ki je v tako obilni meri rosilo vodeni blagoslov. — V soboto okoli 5ih popoldne se je pa nenadoma razjasnilo in začeli so romarji po vseh potih in stezicah lezti na sterme višavo, kjer stoji romarska cerkev. Smem reči, da se jih je vdeležilo duhovnih opravil v soboto zvečer in v nedeljo čez dva tisoč. Od daljnih krajev, n. pr. iz sosednje Hervatske ni bilo romarjev, zato so paljudje iz bližnje okolice bolj pritisnili. V spovednicah je bilo dosti dela. — spovedanih je bilo v soboto dopoldan

in v nedeljo zjutraj čez štiri sto. Iskrena zahvala go-rečemu g. katehetu Janezu Smrekarju iz Ljubljane za blagi trud v spovednici in na leci, — isto takó verlemu g. kapelanu in doktorantu Janezu Bezeljaku iz Logatca, ki je do 11. ure po noči sedel v spovednici in potem še tisto noč šel domov zaradi Božje službe v domači fari.

Bodi pri tej priliki izražena prošnja do gospodov duhovnikov na Notranjskem, da naj blagovolé priromati na božjo pot na Planinsko Goro, pomagat v spovednici v soboto pred praznikom Imena Marijinega, kdor koli se more brez posebnih težav odtegniti za jeden dan domu in domačemu delu. Serce boli človeka, ako vidi vse polno ljudi okoli spovednice, ki željno čakajo, kedaj pride spovednik, pa čakajo po več ur — zaman. Marsikteri samo zato na božjo pot pride, da bi dobro spoved opravil. — pa morda ne pride na versto in mora zopet domu nesti butaro, katero bi bil rad odložil.

Svetla princezinja Kristijana Windisch Graetzova bo dala vsled neke obljube napraviti sredi poti, ki pelje iz Spodnje Planine na Goro, kapelico lurske Matere Božje. Delo se bo morda že to jesen pričelo, sicer pa gotovo mesca aprila prihodnjega leta.

Iz Sore. 6. septembra. (Posvečevanje nove cerkve.) Velikega Šmarna praznik so prevzvišeni gosp. knezoškof našo leta 1885 dozidano farno cerkev posvetili. Popoldne poprej so milostni prelat g. dr. Kulavic v spremstvu visokoč. g. knezošk. svetovalca Žige Bohinca in dveh g. prezbiterjev prinesli svetinje svetih mučencev, ktere so drugi dan prevz. g. knezoškof vzdali v altarno mizo. Domači gosp. župnik in še trije drugi gospodje so šli zunaj vasi v koretljih naproti, in v procesiji med streljanjem, priterkavanjem in prepevanjem sv. pesmi so se položile v nalašč za ta dan napravljeni, lepo z zelenjem, s cveticami in vencí okinčani šotor na desni strani cerkve.

Farani so imeli vso noč „vigilijo,“ to je, vas se je verstila za vasjo v molitvah in prepevanjem ss. pesmi pred z mnogimi lučmi razsvetljenim šotorom do 5. ure zjutraj, ko je bila prva sv. maša. Ljudje ne morejo dopovedati, kako ginljivo, krasno je bilo tisto noč, kako hitro je minula odločena ura molitve!

Prevzvišeni, spremljani od g. dr. Elberta, so se pripeljali še pred 7. uro. Majhna, še ne prav 7 let stara deklica jih čversto pozdravi s primernimi besedami, jim podá lep šopek svežih cvetic, ter klečé s povzdignjenimi ročicami prosi blagoslova, in Prevzvišeni so z veseljem dali blagoslov.

Lepi, ginljivi, pretresljivi so obredi posvečevanja; posebno veličastna je bila procesija s svetinjami ss. mučencev okoli cerkve. En g. pater kapucin iz Loke je šel naprej s križem, za njim gospodje duhovni, kterih je bilo 21, z gorečimi svečami, nato skrinjica s svetinjami, ktero sta nosila na ramah dva brata duhovna, namreč: župnik Janez Karlin in doktor cerkvenega prava Andrej Karlin, naposled g. knezoškof; vsi smo klicali: kirije elejson, to je: Gospod, usmili se!

Slovesnost v cerkvi z birmovanjem otrok je trajala od 7^{1/4} do 1^{1/2} 2 popoldne. Po kratkem obedu smo imeli ob 1^{1/4} 4 litanije, pri kterih so bili tudi Prevzvišeni, in na to so se odpeljali proti Teržiču na birmo.

V veliko čast si štejemo, da sta pri slavnosti bila navzoča tudi dva gospoda kanonika iz Ljubljane,

namreč: g. Karol Klun in g. stoljni župnik Janez Flis. Med drugimi smo imeli med seboj 2 gospoda zlatomašnika: g. župnika Antona Missio, in g. župnika Antona Čibaška.

Pohvalno moram omeniti farane, može, mladenče in dekleta, ki so do sile veliko storili za oplešanje, okinčanje okrog cerkve, kakor tudi po vaséh, skoz katere so se imeli Prevzvišeni peljati. Po vsej fari so pletli vence, pripravljali mlaje, napravljali slavoloke s primernimi napisi. Stalo je 16 visokih mlajev, manjši okoli in okoli cerkve; od enega do drugega so bili pripeti krasni venci; po mlajih so bile razobešene zastave papeževe in národne, hiše v domači vasi okrašene z venci in zastavami. Iz šole ste vihrali 2 dolgi zastavi, národna in cesarska.

Naj tu napišem nekatere napise. Pri vhodu v faro:

Radosti vneta vsa Sorška fara
K pozdravu, knez, Vam vošči milost — Slava!

Pozdravlja Vas Sora, naš višji Pastir!
Prihod Vaš je danes radosti nam vir.

Svetega Štefana soseska cela.
Je Vašega prihoda, Prevzvišeni, vesela.

Cerkev se danes tu posvečuje,
Serce zato se vsako raduje.

Prečastiti pater Kalist Medič nam je poslal 2 krasna kronograma; pred stopnjicami, ki peljejo proti cerkvi, se je bralo:

AsCenDaMVs, Vt paX Vera atqVe
perenns noVae praestetVr eCCLeslae.

Drugo verh stopnjic pred cerkvijo:

Deo aeDes Istaе saCrantVr InsIgaes
ple CVnCiI trlpVDIent atqVe
eXVLtent!

Tako verno ljudstvo časti Boga v njegovih namestnikih.

Zlata sv. maša v romarski cerkvi „Marija Tolažnica“ pri Gradcu 31. julija 1892. „Zalo Marijo Tolažnico“ ste si izvolili, da bi tamkaj se zahvalili večnemu Bogu za vse dobrote in milosti božje, prejete v 50 letih; tako so pisali duhoviti gospod o. Klinkowström nekatere dni pred slovesnostjo našemu zlatomašniku v. č. g. Antonu Missiji (recte, Mislu), bratu prevzvišenega gosp. knezoškofa ljubljanskega.

In zares! Cerkev „Marije Tolažnice“ (Maria Trost) je jedna najlepših in največjih na Štajarskem. Zidana je v obliki latinskega križa. Ima devet altarjev. Veliki altar in tabernakelj je ves iz marmorja ter napravlja veličasten vtis. Verh slike čudodelne Matere Božje se bere primeren napis iz knjige Tobijeve (10, 4.): Solatium vitae nostrae, „tolažba našega življenja.“ Višava, na kateri stoji cerkev, imenuje se že od starodavnih časov „Sveti hrib.“ Božjo službo opravljali so tukaj 78 lét redovniki Pavlinci, nasledniki sv. Pavla puščavnika, dokler ni samostanska nevihta poderla tudi njihovega samostana ter ga pomedla raz obličje zemlje. Tedaj so prišli za „Marijo Tolažnico“ žalostni časi. Viae Sion lugent, eo, quia non sunt, qui veniant ad solemnitatem. Romarski poti so žalovali, kajti malo romarskih čet je prihajalo semkaj k Materi Božji! Zadnji pavlinski redovnik je bil ubog starček, star

čez 100 lét. Potikal se je po svetu kakor berač in je umerl slednjič na Ogerskem.*)

Toda Mati Božja kraja milosti ni zapustila, temuč obudila si je v Romanu Zängerlu, škofu sekovskem, iskrenega služabnika, kateri je 16. marca 1846 s cesarskim dovoljenjem poklical v ta zapuščeni samostan frančiškane iz Gradca. Vsled tega jeli so božjepotniki zopet trunoma prihajati častit „Marijo Tolažnico,“ pri kateri so iskali, pa tudi našli v sili in potrebi tolažilo in pomoč.

Med temi romarji pričakovali smo 31. julija t. l. pri samostanskih vratih tudi našega prevzvišenega gospoda knezoškofa Jakoba, katerim so stari brat in zlatomašnik hiteli naproti. Zagledavši svojega brata so ga knezoškof veselo pozdravili in mu naznanili svoja serčna voščila.

Ob 9. uri bi se bila morala začeti zlata maša. Določeno je bilo, da bi nikakor ne imeli slovesnega vhoda. Ker je pa ljudstvo željno prosilo, zato smo šli v kratki procesiji po prostorni romarski cerkvi. Spredaj pred nami je šlo 90 venčanih, belo oblečenih devic iz domače župnije „Marije Tolažnice,“ katere so brez kakega povelja, prostovoljno in z veseljem srcem prevzele skerb in trud, da bi povelečale svečanost 50letnice. Vsa čast in hvala takim navdušenim devicam!

Ko je prišel spreved na sredo cerkve in se je obrnil proti velikemu altarcu, bili smo kot zamaknjeni. Pred seboj smo zagledali zalo podobo Matere Božje „Marije Tolažnice“ okrog in okrog ovenčano z malimi svetilnicami. Plamenčki so švigali in migljali kot ljubke zvezdice na milem ponočnem nebu, kakor da bi se hoteli klanjati Materi Božji in jo pozdravljati. Vse svoje dušne moči smo tedaj obrnili na božjo službo, katera se je začela vpricho velike množice ljudstva, ki je prostorno cerkev do zadnjega kotička napolnilo. Vseh oči in serca so bila vperta na sveto opravilo in taka sveta tihota in pobožnost je vladala po cerkvi, da ni bilo čuti o najmanjši nerednosti. Med pobožnimi pa so bili prvi prevzvišeni gospod knezoškof, ki so klečali na evangeljski strani na klečalniku ter molili za svojega brata, pa tudi za celo ljubljansko škofijo. Božjo besedo so oznanjevali gosp. dr. Jožef Stary, star znanec zlatomašnika.

Ko smo slednjič odpeli zahvalno pesem „Te Deum laudamus,“ šli so zlatomašnik na prižnico, pozdravili so ljudstvo s kerščanskim pozdravom: Hvaljen bodi Jezus Kristus, in izrazili svoje veselje in zahvalo župljanom „Marije Tolažnice,“ posebno pa še devicam, ki so se tako pogumno in v obilnem številu vdeležile jubilejske božje službe in tako povelečale vso svečanost, katera bi bila imela biti po želji zlatomašnika popolno priprosta. (Konec nast.)

Z Dunaja. (Strašne šibe za skrunjenje nedelj in praznikov!) Ko sem pred nekaj leti o velikih počitnicah nekoliko popotval, sklenil sem med drugim tudi napraviti iz neke kot toplice znane vasi k nekemu gorskemu jezeru, ki je zaradi svoje lepe in romantične okolice zaznamovano skoro v vsaki po-

*: Bodi tukaj opomnjeno, da počiva blizu velikih vrat 30 pavlinskih redovnikov, katerih trupla večinoma niso strohnjena, ampak nekako vsahnjena in suha. Pisatelj teh verstic prepričan je o tem osebno, ker se je dotikal njihovih perstov in nohtov. — Take posebnosti nahajajo se tudi v nekaterih drugih krajih, n. pr. na Križni gori (Kreuzberg) pri Boni na Nemškem, kjer počivajo trupla 42 Servitov, popolno nestrohnjena.

potni knjižici. Ostal sem cel teden v tej pokrajini, veselil sem se priljudnih in odkritoserčnih prebivalcev, opazoval z radostjo njih pogosto cerkveno obiskovanje, in tudi njih obnašanje v cerkvi — celo otrok — mi je bilo silno všeč. Način, kako se obnaša ljudstvo kakoga kraja, posebno pa otroci v cerkvi, kakor je znano, je zelo zanesljivo merilo njegovega značaja njegovega mišljenja in njegove vrednosti.

Neko jutro sprehajal sem se z zelo ljubeznjivim in prijaznim mnihom v gostem, zelo lepo oskerbovanem gozdiču blizu vasi, pogovarjal se z njim o prijetnostih in znamenitostih vsega kraja ter mu izrazil tudi kar naravnost svoje veselje glede že omenjenih verskih zadev tega ljudstva. Priterdil je mojemu mišljenju ter pristavil, da bi bilo lahko še boljše, ko bi tujci, ki od časa do časa prihajajo v ta kraj, ne prinašali šeg in načel, ktere morejo biti le škodljive za prebivalce. Nato začel je sam govoriti o nedeljskem počitku. Še pred nekoliko leti, dejal je spoštljivi duhoven, ne bi se bil zmisлил noben poljedelec našega kraja, ob nedeljah in praznikih na polju delati, derva sekati žito mlatiti itd.; odkar pa so se vgnjezdile spridene šege, ktere tujci tako lahko razširijo, zgodi se kaj takega tudi že pri nas kljubu vsemu svarjenju dobro mislečih, kljubu vsem ugovorom duhovnov, ki se pošteno in marljivo trudijo delati na to, da se zopet izruje ta ljulika, ktero hoče sovražnik že tudi pri nas med pšenico vsejati. Obžalovanja vredno pa je, da ljudje, ki ne slušajo resnice in besede Božje, postanejo pametni še le po škodi, ktera vzrase iz zanemarjanja zapovedi božjih ali njim samih ali pa njihovega posestvu.

Tako se je pred kratkim časom zgodilo, da je šel neki hlapec v nedeljo zjutraj v gozd, ne da bi mu ukazal njegov gospodar, da bi ondi derva sekal, ter se je s težko sekuro smertno na glavi ranil.

Neka kmetica, ki je šla na polje v nedeljo popoldne med kerščanskim naukom kamenje pobirat, padla je, ko je šla s svojim bremenom čez bervo, v potok ter je utonila.

Mlad fant srečal je s koso v roki neki praznik popoldan prijatelja ter mu na vprašanje, kam da gre s koso, odgovoril, da hoče za kratek čas na svojem polju deteljo kositi. Tovariš začudil se je nad tem, da se upa v praznik kaj takega delati in ga je naposled vprašal, če se ne boji, da se mu pripeti kaj neprijetnega ali kaka nesreča, ko tako očitno dela zoper božje in cerkvene zapovedi. Nato se je fant zaničljivo zasmeljal ter pokazal na mnoge druge ljudi, ki ravno tisto delajo in omenjene zapovedi imel je sploh za zastarele, tedaj za popolnoma nesposobne za „sedanji omikani čas.“ In tako sta se poslovila. Eden šel je v cerkev, drugi pa na polje. Pervi je na vse že popolnoma pozabil, ko je ravno ob poli osmih zapel mrtvaški zvon. Začudeni stopili so ljudje pred hišne vrata ter se povpraševali: Kdo je neki tako hitro umrl? Saj nismo o nobenem hudo bolnem v vasi vedeli! Precej po zvonitvi pa je povedal cerkvenik, da je bil ravno pred pol ure obče znani in priljubljeni mladenič, ki je popoldne na svojem polju delal, od kače pičen in je že dve uri pozneje izdihnil svojo dušo: že leži na pokopališču v mrtvašnici. — Tako sledih je težki krivdi strašna šiba. — Zatorej: Posvečuj dan Gospodov! Šest dni delaj, je dejal Stvarnik sam, sedmi dan pa — počivaj. Še nikoli ni bilo nikomur žal, da se je ravnal po volji Božji; pač pa je

moral vsakdo obžalovati, ki se je zoperstavljal svojemu Gospodu in Stvarniku, mu odrekel dolžno pokorščino in v ošabnosti in dušni slepoti vedoma nasprotoval Njegovim svetim zapovedim, ki so največja in najterdnjša podlaga vsega časnega in večnega blagora človeštva.

Janez Repič.

Brežičani kod Prjedora 9. sept. 1892 Dva dni pred praznikom imel sem v cerkvi opraviti za postavljanje sv. križevga pota in z okinčanjem cerkve in oltarja. Nunske cvetlice in preproge so lepoto jako vzvišale.

Na dan rojstva nebes Kraljice so zgodaj došli verniki prejemati svete zakramente. Obilno ljudstva se je sošlo v cerkev že pred službo Božjo in so skupno molili sv. rožni venec in popevali sv. pesme. Donesen je bil novi kelih v cerkvo in pokazan zbranim vernim, povedano je bilo, kedo in kje ga je podaril, opomnjeni so bili, naj za dobrotnika tega in druge dobrotnike te cerkve pobožno molijo. In vsi so s solznimi očmi skupno in iskreno še posebej molili*.)

Ob desetih je bila slovesna sv. maša, po evangeliju pridiga o rojstvu Marije, vazda djevice Božje i naše majke. Po sveti maši temeljiti govor in poduk o sv. križevem potu. Potem blagoslovljenje ss. podob in križev, na to po redu postavljanje ss. postaj, — podelenje sv. odpustkov in opravljanje sv. križevga pota. Marsiktero oko je točilo solze sv. čutov, in ganjenja in hvaležnosti med tem svetim in pretresljivim opravilom. Hvala Bogu! sedaj imajo ubogi Katoliki tu, med razkolniki in mahomedci, cerkveno, pravilno vstanovljeni in blagoslovljeni sv. križev pot, Izvor obilnih milosti, zaslužnji in odpustkov — pomoč za žive na tem svetu in za uboge duše v čistilišču. O srečna oseba in roka, katera je milodar za ta sv. križev pot podelila! Bog stoterno poverni, križana ljubezen obilno plačaj in žalostna Mati Božja veliko pomagaj za ta mili dar dobrotniku, v blagor in obilni sad I slov. kat. shoda in še za mnogo družega.

Amerika (Škof Newman.) „Jednota“ v Clevelandu 25. avgusta po „Philadelphia-Pressi“ od 22. avg. iz Rima prinaša radostno novico, da se v Rimu začinja delati za kanonizacijo (prištetje med svetnike) Newmana, bivšega škofa Filadelfijskega.

Ta novica, pravi, je za nas dvakrat vesela: 1. bil bi on prvi svetnik v Zedinjenih državah, in 2. ker je Newman po rodu Čeh, tedaj Slovan.

Škof Jan. Nep. Newman je bil rojen ne daleč od Prachalitz (v Čehih) 28. sušca 1811. Njegovi stariši so bili pobožni katoličani. Že kot deček je kopernel po duhovskem stanu in bil je močno pobožen. Bil je neutrujen v učenju in molitvi. Že kot deček je živel po narejenem dnevnem redu, vsled kterega je od 4ih zjutraj do 11ih v noč vedno ali molil ali pa se učil. V Ameriko je prišel v 25 letu svojega življenja.

Škof Newman je dobil dobro odgojo v Prachalitzu in v Pragi. V Pragi je bil odličen v semenišču in na univerzi. Semenišče pa je zapustil. — Govoril in pisal je v osmerih jezikih. Leta 1836 po doveršenih študijah je prišel v Ameriko. Tam ga je škof Dubois posvetil za poddijakona (pri Št. Patriku, stoljnici (Novojorški.) Potem je pristopil v red redemptoristov. Poslali so ga s početkom v misijon v Nijagara-Falls; potem je došel v Pittsburg in v Baltimore, kjer je bil rektor samostana sv. Alfonza.

*) Op. Ta prelepi kelih je daroval ondotni cerkvi čast. g. Ant. Jakič, župnik v pokoju.

Kot redentorist si je pridobil velike zasluge. Cerkev redentoristov v Novem Orleansu je bila zgolj njegovo delo. Leta 1844 je bil zvoljen za superijora redentoristov v Pittsburgu in kmalo zatem za podprovincijala.

Kako je bil ta mnogozaslužni mož ponižen, to se je posebno pokazalo takrat, ko je bil za filadelfiškega škofa odmenjen. Ko ga je namreč nadškof Kenrik (z Baltimora, kateri je bil tudi njegov spovedenec) zagotovil, da so ga imenovali škofa filadelfiškega, je Newman pokleknil na kolena in nadškofa prosil, naj vse mogoče stori, da bi se to ne spopolnilo, češ, da ni vreden te časti. Nadškof je poslal to izpoved v Rim, sv. Oče pa so odpisali, da mora nastopiti škofovski sedež. Kot škof je vsestransko najbolje rabil svoje kerščanske lastnosti, obširno učenost in pogumnost. V Filadelfijo je prišel, ko so ravno začeli zidati stolnico in njegova gorečnost ima naj večje zasluge, da se je zidanje tako hitro doveršilo.

Leta 1854 je obiskal Rim in svoje rojstno mesto v Čehih. L. 1869 je zbolel in po kratki bolezni umrl. Njegov pogreb je v spominu v katoliški zgodovini v Filadelfiji.

Nadškof Rian je 21. p. m. prebral pastirski list, vsled kterega je sleherni, kateri ima kak lastnoroden ali narekovan list od škofa Newmana, zavezan oddati ga v nadškofisko pisarno, ali ko bi vedel o takem pismu, mora to naznaniti, in sicer pod cerkveno kaznijo.

Taki listi se zahtevajo v Rimu, kjer je o. Benedetti že storil korake, da se razkliče škof Newman za blaženega.

Da se kdo za svetnika razglasi, mora dokazano biti, da je svetost dotičnega potrjena s čudeži, vsaj s tremi, kateri so se zgodili z njegovim posredovanjem. Taki čudežni dogodki so nekateri že imenovani (se vé, da le Rim ima razločiti, če so ti dogodki res čudeži), namreč: 1. da je njegovo telo ostalo nestrohnjeno, 2. Redovnica Anzelma, ktera je začela glušeti, je po njegovem posredovanju popolno ozdravela. 3. Elizabeta O. Driscoll, ktera je bila do čistega zgubila glas, ga je zopet dobila. 4. Marija Huneker, 13letna deklica, je zgubila pogled, kljubu vsakteremu zdravljenju po zdravnikih, po posredovanju škofa Newmana pa je zopet spregledala. 5. On sam je napovedal čas svoje smerti. 6. Napovedal je neki preužaljeni materi, da bo njen sinček od smertne bolezni ozdravel in ji bo podpora na stare dni. In to se je v resnici spopolnilo.

Mnogi verniki hodijo v cerkev sv. Petra, kjer počiva škof Newman, in prosijo ga za njegovo posredovanje v svojih potrebah, in mnogi pripisujejo svoje polajšanje edini priprošnji škofa Newmana.

Za nas Slovane bi to res bila prav močno vesela reč, ako bi prvi svetnik v severni Ameriki bil Slovan. (Kako pa je z našim rojakom in škofom Friderikom Baragom v Marquetu? Tudi o njegovi priprošnji so se čule čudovite dogodbe; zdaj je vse tiho. Misijonarji naši in drugi Slovenci, zlasti v Ameriki, priporočajte se mu. Vse okoliščine kažejo, da je tudi on med svetimi. Vr.)

Razgled po svetu.

Rim. Prefekt rimske Propagande je 6. avgusta pismeno opomnil katoliške škofove „Zedinjenih ameriških držav“ da naj pri nastopni sinodalni konferenci

polno pozornost obračajo na tehtno vprašanje občinskih šol.

Italija. Laški katoličani bodo imeli svoj katoliški shod, ki se bode veršil v Genovi od 12. do 16. septembra.

Št. Pavel v Minnesotti. Katoliško semenišče, za katero je daroval železnični magnat Hill 500.000 dolarjev; zdaj pričnó zidati. Meseca avgusta prirodnega leta bode poslopje doletano. Zavod bode obsegal 7 poslopij na nabrežju, reke Mississippi. Hill je pregledal načrt ter ga odobril. Poslopja bodo stala 200.000 dolarjev; ostalih 300.000 dolarjev uporabi se za šolske potrebe. V semenišče se sprejemajo mladenčci, ki se želé posvetiti duhovskemu stanu.

Katoliške šole v Zd. državah. Deržavne šole v Zd. državah so brezverske. A katoliški stariši se ne dajo zapeljati, da bi pošljali svoje otroke v take šole. Dasi morajo plačevati davek za deržavne šole, vzdržujejo ob jedne še svoje lastne župnijske katoliške šole. Letos imajo že okoli 3500 katoliških župnijskih šol s 700.000 otroci; lepo znamenje katoliške probujenosti. Baltimorski cerkveni zbor je vvedel v semenišča pedagogiko, zapovedal darovalno zidati katoliške šole, in katoličanom jih pripraviti, ker vse katoliške župnijske šole so zidane le z milodar.

Zedinjene deržave. Predsednik Harrison je poterdil postavo o osemurnem delu pri javnih delih. Ta odredba je spravila zvezni zakladni odbor v toliko nepriliko, da je prosil deržavnega tajnika za pravico, omenjeno postavo razlagati po svoje.

Amerikanske novice. Fowler v Minnesotti. V. č. g. generalni vikarij J. F. Bun je odpotoval 29. avg. v Mesabo, kjer namerava otvoriti novo misijonsko postajo. V Mesabi biva razna drugih katoličanov tudi okoli 100 Slovencev. 22. avg. je šel k duhovnim vajam v semenišče sv. Tomaža, Merriam-Park. 27. prisel je v Duluth, 28. pa je maševal v Faro Harbors. V Fowler se je povernil 30. avgusta. — Slovenski dijaki semeniščniki so odšli v ponedeljek 22. avg. iz Fowera. V nedeljo 21. avg. je ušel č. g. Fr. Ks. Bajec (Slovenec) za Slovence mašo in je tudi slovensko pridigoval ob devetih dopoldne; dijaki pa so peli slovenske pesmi. Ob enajstih je bila maša za Angleže in angleško je pridigoval Slovenec g. F. Jager. Popoldne so bile za Slovence slovenske pete litanje ob štirih; pridigoval je Slovenec č. g. A. Vilhan. Zvečer ob 1/2 8 so bile slovesne pete večernice za Angleže; angleško je pridigoval č. g. F. Ks. Bajec.

Afrika. V afrikanski deržavi Kongo so začeli arabei in zamorci pustošiti in rašiti evropska posestva. Pomorili so že več belih. Pravijo, da so se arabei zato začeli bojevati, ker so dervisi v Mekki proglasili „sveto vojsko,“ ki mohamedanom zaukazuje pomoriti vse drugoverce.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec september (kimovec.)

a) Glavni namen:

Škofovski jubilej Nj. Svetosti Leona XIII.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

En milodar pa je vsacemu mogoč, dar molitve in dušnih dobrot. Posebno ta mesec naj meri namen

molitve udov apostoljstva v to, da pusti Bog sv. Očeta doživeti slavnostni in milostni dan njihovega škofovskega posvečenja in celo katoliško družino videti in slaviti to veselo slavnost, in da blagoslovi priprave, ktere napravljajo po celem svetu. Vzglede zato nam daje škofija Castellaneta. Tam so se že pred več mesci zavezali vsi duhovni brez izjeme, brati vsako soboto sv. mašo za sv. Očeta Leona XIII in za srečni dosež škofovskega jubileja. Pri vsaki teh sobotnih maš je navzoča ogromna množica vernikov ter moli rožni venec in sprejme sv. obhajilo v ta namen. Na enak način je po vseh samostanih te škofije ta dan sv. obhajilo za sv. Očeta. Če vsi udje molitvenega apostoljstva, 20 milijonov na celem svetu, take vzglede posnemajo, potem ima škofovski jubilej pred Bogom že velikanski uspeh, in uspeh pred človeškimi očmi ne bo izostal v obilnem blagoslovu. Blagoslovi Bog z blagoslovom 4. zapovedi ljubezni, katero otroci skazujejo starišem; to se tiče za dokaz ljubezni do najvišjega očeta. Gospod sprejme vse, kar se stori najmanjšemu njegovih, tako, kakor da bi se njemu storilo; s kakim veseljem bo njegovo božje Serce napolnilo najmanjše dobro, kar bomo njegovemu namestniku na zemlji storili?

b) Posebni nameni.

22. **S. Tomaž V.** Mašniki in deska semenišča. Pogoste pravne obhajila. Vdovci in udove. Neki družinski oče.

23. **Naša lj. Gospa** reševanje jetnikov. Družbe sv. Vincencija. Jetniki po duhu in telesu.

24. **S. Lin.** Goreče sodelovanje pri kerščanskem reševanju meddružbinskega vprašanja. Družinske matere v hudih bridkostih. Otroci iz mešanih zakonov.

25. **S. Kleofa.** Vnema za djansko ljubezen do bližnjega. Mašniki in obhajanci. Spreobrnjenje protestantov.

26. **S. Vartin.** Sprava za nedeljska skrunjenja, zlasti po mestih. Dober naraščaj duhovnov in redovnikov.

27. **Ss. Kozma in Damijan.** Jezusova družba. Zdravniki. Kerščanske strežnice in bloniki. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne Neka poslednja volja, da bi se na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona tako izšla, kakor je prav in božja volja. — Neka pohujšljiva kerčma blizo cerkve za odpravo pohujšanja, ki je tako ostudno, da se celo v Lj. pritožbe slišijo! — Dva mladenča ki bi bila lahko svetnika, pa se je bati, da bosta pogubljena. — Zane-marjen in poreden deček za pravo poboljšanje priporočen Jezusovemu presv. Sercu. Naši ljubi Gospej in angelu varhu.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Na ljubljanski višji gimnaziji se prične šolsko leto 17. sept. s sv. mašo. Zapisovanje za 1. razred je bilo 15. dosedanjih učencev pa 16 t. m. Preskušnje 16. in 17. tega mesca delajo. — Na no-

vomeški gimnaziji je zapisovanje 15. t. m. za 1 razred, za druge pa 16. in 17., in preskušnje 16. t. m. — Na nižji gimnaziji je pričetek 19 sept., oglaševati se je bilo novincem 15 t. m.; sprjemne poskušnje so 16. in 17. t. m.

Prevzvišeno knezoškofijstvo Ljubljansko je ukazalo čast. gg. duhovnom pri sv. maši privzemati molitev, da bi nas Bog obvaroval obilne in goste smerti („pro vitanda mortalitate.“)

V Doberlevesi na Koroškem je postal prošt preč. gosp. Jan Ev. Marinčič, župnik v Lipi itd.

Molitvenik za dijake, latinsko in slovensko, od g. župnika Fr. Marešič-a. Ta lična knjiga bodi dijakom priporočena zlasti zdaj, ko se zopet pričenjajo gimnazijske šole. Stane: v platnu vez 90 kr., v usnji 1 gld. v plat in z zlato obrezo 1 gld. 10 kr. (v J. Blasnikovi tiskarni).

Bukve pri kat. družbi, Stari terg št. 13. Naslednje knjižice in knjige so posebnega priporočevanja vredne: **Papeževa nezmotljivost** (10 kr.) — **Sv. Oče Leon XIII.** po 6 kr. (lepo darilce za otroke). — **Najlepši čednost in najgerši pregreha**, 60 kr. (izverstna knjiga zlasti za mladino.) (Dalje: **Glasi katol. družbe; Drobtnice; Pogledi na večnost; Kerščanska izreja.**)

Dr. Jarc.

Prav veliko otrok umira za grižo, zlasti v mengiški, ješki in št. viški fari

Zahvala.

Slavno vredništvo „Zgodnje Danice“ poslalo mi je za nesrečne pogorelce v Velikem Otoku nabranih 40 gld., — v resnici hladilno mazilo za pekočo rano. Ko prejmem tega v kerščanski ljubezni podanega daru tem potom poterjujem, izrekam ob enem v imenu plakajočih in v bližajočo zimo plaho gledajočih pogorelcev vsem (plemenitim) dobrotnikom najiskrenejšo zahvalo in — zvonim še zmeraj zvon sile, ker beda je grozna.

Janez Hofstetter,

župnik Postojnski l. r.

Dobrotni darevi.

Za dijasko mizo: Dobrotna roka 1 gld. — «Tri čuke dijakom za kruh» neim. — Iz Preserja 2 gld. — Od nekod 1 vel. terdnjak in 1 st. dvajset., da naj dijaki pridno molijo za sad bivšega slov. kat. shoda. — Prijatelj iz Št. Vida 1 gld. — Poseben dobrotnik 3 gld. — Preč. g. žup. in zlato mašnik Jan. Habé 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Neim. 50 kr. — Več oseb 1 gld. 20 kr. — Čast. g. J. Nagode, duh. oskerbnik v Trebnjem, 15 gld.

Za Marijanišče: Neim 15 gld.

Za spominček Hrena škofa Ljubljanskega: Iz Preserja 3 lire 8 ct.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Iz Preserja 1 gld. 72 kr.

Za brat. Naše ljube Gospe presv. Serca: Č. g. vikar Karol Cigonj 2 gld.

Za varhe Božjega groba: Iz Preserja 1 gld.

Za estancitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“ XVII. zbirka 1 gld. 50 kr. — Č. g. J. Nagode, adm. v Trebnjem 50 gld.